

Nu kan man naturligvis spørge: Er det ikke formålsløst at søge at få våben specielt fra De Forenede Stater til et sådant forbund? Forelå der ikke allerede, før møderne i København og Oslo blev holdt, tilstrækkeligt mange officielle og officøse amerikanske udtalelser, der viste, at uden beredvillighed til at påtage sig gensidige forpligtelser ville det ikke nytte noget at henvende sig? at kun de lande, der var beredt til at slutte sig til en atlantisk union, kunne gøre sig håb om i overskuelig fremtid at komme i betragtning ved leverancer af våben og andet krigsmateriel?

Ja, det er rigtigt, at de udtalelser, der forelå, måtte advare mod overdreven optimisme med hensyn til den forståelse, vore planer på forhånd ville møde i Washington og andre steder. Men man må ikke glemme, at vi efter mødet i Oslo først nu i disse dage er ved at fremsætte vore synspunkter og forklare den helt nye situation, der ligger deri, at de skandinaviske lande er rede til at slutte en aftale om med alle midler i fællesskab at tage kampen op mod et væbnet angreb på et eller flere af disse lande og på denne måde deltage i forsvaret af den demokratiske verdens idealer om frihed og ret. Skandinavien som fredsfaktor er ikke uden betydning.

Forhandlingerne er ikke ophørt. Der er stadig både i Danmark, i Norge og i Sverige enighed om, at den lykkeligste løsning af Nordens sikkerhedsproblemer er en regional forsvarspagt mellem de tre skandinaviske lande. De tre landes regeringer er principielt enige om det væsentlige indhold af en sådan pagt. De tre landes repræsentanter har under de førte forhandlinger åbent overfor hverandre gjort rede for den betydning, som en pagt ville have for de enkelte lande.

Vi kan ikke uden videre opgive denne politik, og vi synes ikke der er grund til det, så længe der er mulighed for at gennemføre den.

Den norske regering har meddelt, at den vil søge at få nærmere oplysninger om *Atlantunionen* for derefter at tage standpunkt til, om den ønsker en indbydelse til at forhandle om deltagelse i unionen. Da Danmark på samme måde som Norge hører til de lande, som eventuelt vil blive indbudt til at deltage i forhandlinger om en nordatlantisk pagt, er det naturligt for os ligeledes at søge yderligere orientering herom, således som de danske ambassadører i Washington og London også hidtil har gjort.

Men i øjeblikket har vi ikke tilstrækkeligt grundlag hverken til at danne os en sikker mening om den skandinaviske tankes øjeblikkelige gennemførlighed eller til at drøfte andre muligheder, der kan komme til at foreligge i en fremtidig situation, som vi ikke ved tilstrækkeligt om, og som regeringen for sit vedkommende ikke har taget stilling til.